

nok af denne Kaliber!" o. s. v. — Intet var naturligt, end at Modstanderen efter disse Ordheder tral sit Sværd og paa Stedet vilde afvandre Forhaanselsen, da Karlisten kom til. "Se, hvad er her paafærde?" spørger han allerede langt borte. Enhver tilkendegiver sit Parti og Karlisten vil strax begynde en ny Duel med dem Begge.

Da kommer erbelig Don Manuel. — "Lader os komme til Forklaring, mine Herrer!" siger han, "jeg er den Udfordres Tilslæder De, at jeg affærdiger den Eine efter den Anden, og det i den Orden, i hvilken jeg er bleven udfordret. Først anmoder jeg Hr. Royalisten at møde mig, fordi han har kaldet mig en Liberal; derefter Hr. Liberalen, fordi han har kaldet mig en Royalist og endelig Hr. Karlisten, fordi han har kaldet mig en Absolutist. De seer selv, mine Herrer, at ingen ærlig Mand paa engang kan være Alt dette, altsaa — Reparation d'honneur!"

De to af Modstanderne maatte frønt Spaniere, lce over denne trebobbelte Modsigelse, sun Karlisten blev alvorlig og sagde, kassende et skarpt Blik paa Don Manuel: "Derksom De ikke hører til noget af disse tre Partier, stiller De Dem selv tydeligt blandt de Moderater og da veed jeg virkelig ikke, hvem jeg skal foragte mest, enten en saadan eller en Descamisado!"

Med disse Ord kassede han Skappen stolt over Skuldrene og var glad ved, ikke at behøve at blande sit Blod med Folks af den Slags.

Nypen i Justedalen.

Et Sagn fra den sorte Tid.

(Af J. Storm Bang.)

Ingen Spurv til Jorden falder
Uden Herrens vise Bud.
Aldrig før hans Almagt kalder,
Glettes hele Verden ud;
Mens tit vi see den spæde Blomme
Saa tryk at staae ved Klippens Fod,
Dg knækkes ei ved grumme Storme,
Der rive Træet op med Rod.

Al en sørgelig Tidspunkt for mit Fædreland maa
hensætte mine Læsere, — til et Tidspunkt, der fast
en ubegribelig Maade lammede Nordboernes Kraft
om den vel ikke formaade at berøve dem det Hæ-
Rat og Dag. 2 Bind 6 Hefte.

der navn, som de gjennem Aarhundreder ved Staalarm havde vundet sig, dog havde en saadan Indvirkning paa Nationen, at den fra denne Tid af i Sekler slumrede og ligesom laa i Dvale. Altsaa — den svage Kong Magnus med Tilnavnet Smek, hvis hele Regjeringstid var en Rjæde af ubvortes og indvortes Ulykker, sad paa Norges Trone. Foruden blodige Krige og Hungersnød hærjede paa den Tid den sorte Død, Digerbøden kaldet, Norges ellers sunde og altid saa yndige Dale. Hele Byer, ja Landstrækninger uddøde aldeles, og den skrækelige Sygdom rasede ikke alene blandt Menneskene, men ogsaa blandt Kvæget, saaledes at de ubegravne Doffe for den althærfende Landfarsot laae snart i Dynger, snart enkelte i Huse, i Skove og paa Marker, og udbredte endnu mere derved den skrækelige Smitte fra Dal til Dal, fra Slette til Slette. Noksom bekendt er det, at Norges første Handelsstad, Bergen, først blev hjulpet af Nordengelen, der med sin alt afsmeiende Lee frygtelig rasede, saaat ikke alene flere Huse, men endog hele Gader, ja Kvartterer laae øde og uddøde. I denne Næbdsperiode, da ingen Lægehjælp var at erholde, og, om den end havde været, dog Ingen af Mangel paa Oplysning havde troet paa samme, flygtede de rigeste og fornemste Familier fra Byen og søgte de meest affides og indsluttede Bjergdale, i Haab om her at finde Ly og Sikkerhed. Dog saaledes var det ikke: Dødsengelen fulgte dem i Hælene, og den Dal, der den ene Dag havde indtaget flere Hundreder af de ulykkelige Flygtninge, rummede, inden Solen atter havde rundet og dæset, blot

Dynger af Lig eller ogsaa Døende, der jaurende laae omkring, og hvorfra selv den hungrige Ulv og den rovlystne Drn med Rædsel flygtede bort. — Iffe gjennem Uger og Maaneder rasede Dødelæggelsens Dæmon, nei Aar kom og gik, og det lod til, at den ikke vilde skaane eet levende Væsen blandt Fjeldene, og at Norges Dale maatte befolktes af en ny Slægt; thi, som bekendt er, var Euroya hjemløst af denne Pest over et halvt Sekulum, og uagtet dette meest gjaldt de sybligere Egne, saa behøvedes der et langt mindre Tidsrum, for aldeles at blotte det tyndt befolkede Norge for Indvaanere.

Dødelæggelsen var omsider standset, dog dens skrækelige Følger viste sig fiernt og nær, da en stolt Snefte med svulmende Seil ved den opstriffende og vedertvægende Nordvestvind stævnebe ind gjennem Fjorden og ankrede strax derefter udenfor Bergens By. Uagtet Handel og Kjørelse i flere Aar havde hvilet, blev den dog ikke hjulpet med Jubel og Glæde, thi — der var Ingen eller saa til at hilse den. Fra Forskavnen af Sneften sprang hurtigt i Land en staalklædt Krigsmand, hvis Hjerte brændte efter atter at sætte Jod paa det ulykkelige Fædrelands Bund. Det var den unge Axel Gribson, Forskesødt af en af de fornemste Familier, der den Gang boede i Bergen. Endnu ikke femten Aar havde han forladt Fædrelandet og i ti Aar tænt under fremmed Fane, da vi her see ham, kronet med Laurbær, vende tilbage til sine Fjelde, hvor hans Barndoms gyldne Dage vare henrundne. Mærkeligt er det med Fjeldboeren; han er som Drnen, der tidlig flyver ud fra sit høie Rede, dog

søger han bestandig med varmt bankende Hjerte igjen den kjære Hjemstavn. Krigsmandens skønne Ansigt glødede ikke af glade Forventninger; Diet var mørkt, ja det vovede neppe at rulle om og heste sig paa Fortidens saa kjære Minder. Melankolsk gjenløbe hans Fodtrin op ad den første Gade, han betraadte; Binduerne ituslagne, og ingen Røg krusede sig mod Sommerhimmelen opad Skorsteenspiberne, der endog for det Meste vare slunkne sammen. Et skrækkeligt Indtryk saaes dette at gjøre paa den unge Mand.

„Ere Alle borte, saa —“. Her presede han Hellebarden konvulsivt mod sit Bryst. — „Jeg vil Ingen spørge, om jeg end møder Nogen. Snart er jeg selv ved Maalet.“ — Nu dreiede ham om Hjørnet ind i en Sidegade, og vi see ham strax derefter standse udenfor sit Fædrenehus, der havde været Bidne til Barnets kro Lege, og hvor han havde haabet at gjensamles med Fæder, Moder og Søskende. Hellige Navn! der følge Mennesket selv under den vildeste Krigstummel, selv naar Blodstrømme rinde og Glavindet hviner! Forsædet veg han nogle Skridt tilbage, — blot Ruiner af Barndommens saa kjære Bolig laae for hans Nie: Taget var borte, det svære Stokværk halv nedrevet, og ingen Dør, ingen Port spærrede nogenformest Indgang. Betagen med Et af en uovervindelig Følelse styrkede han ind, gjennem søgte ethvert Rum, enhver Plac, der dog for Liden var saa skrækkelig for ham at flue. Hans Ulykke var vid: Nobler, Bøhave, ja endog Klædningsstykker, halv forrevne og ødelagte, blandede sig mellem hverandre, fort

sagt: han fandt sørgelige Minder om de Kjære, der paa en saa skrækkelig Maade vare blevne ham berøvede. — Længe vandrede han om i Forstyrrelsens Bolig; omsider kom han til sig selv.

„Mennesker maa dog findes,“ — udbrød han — „jeg maa have Underretning.“

Efter endnu engang at have kastet et veemodigt Blik henover Hjemmets sørgelige Ruiner, sjerneede han sig, og ilede med hurtige Trin mod Graabrødrekløster, hvorhen en høitidelig Korsfang kaldte ham. Her traf han jo atter Levende, og her kunde han saae Efterretning, som han haabede, om Sine. Hans første Spørgsmaal var efter Pater Clemens, hvem han som Barn havde kjendt og seet i sine Forældres Huus, og til ikke liden Glæde medtes ham, at Pateren endnu levede, ja forestod Klosteret som Prior. Aldrig før havde han nævnt sit Navn, end han blev indladt og modtagen af Prioren med den største Glæde og Hjertelighed.

„Vær mig velkommen og velsignet af Herren, Hr. Arel! dog, Du kommer til et Sorgens og med Revselsens Haand betyngtet Hjem.“

„Hvor ere mine Forældre? hvor mine Søskende? hvor min Slægt? Erværdige Fæder, sig det, men snart, snart! Er Ingen staant af Ødelæggelsen?“

„Jeg veed det ikke, Søn; man kjender endnu ikke alle de Døtre, som den revsende Haand har naaet.“

„Hvor ere de da? Hvor, hvor er Barnet Hilda, som jeg fandt oppe i Klipperfisterne og lagde i min Mo-

ders Skjød? Jeg paatog mig jo Faderpligter, medens jeg endnu selv var Barn."

"Dun er" — her saae den fromme Olding ud af Vinduet mod den blaae Himmelbue — formodentlig der, hvor de Dyrige ere, din ikke paa Jorden, saa dog i Himlen. Rolig, unge Mand, rolig! Du er ikke den Første, som i denne Tid saares af Skæbnens Haand. Sæt Dig, og jeg vil tydelig berette Dig Alt."

Axel Gribføn modtog nu følgende Underretning: Hans Forældre havde, da Pesten med ødelæggende Kraft udbrodt, tilligemed de rigeste Familier forladt Byen og søgt til den fjernt og affidesliggende Justebal, hvor man haabede ved den sunde Natur at være sikkrere for Smitten. Imidlertid havde Ingen senere hen hørt noget Specielt fra de udbandrende Familier, dog gik der skrækkelige Nygter; ja man vilde endog paaastaae, at Ingen endnu turde nærme sig de Dale, hvortil de Flygtende havde tyet, da hele Stæder af Ubegravne, deels samlede, deels adspredte laae om paa Jorden, og at paa intet Sted Pesten mere havde raslet, end netop der, hvorhen efter Vaterens Ord de Verdensbørn havde flygtet, der ikke med Tillid og Forsikrning oppebode Herrens Haand i eget Huus og Hiem. — Forvislet slog den unge Mand sig for Vandet og ilede ud. Tøsebyen forekom ham som en øde Gravhøi, til Klippebalen maatte han, forat søge Sines Levninger.

Det var en lummer Sommerdag, ingen Vind kulede fra Nord eller Syd, og selv Apsens letbevægelige Blaade hang næsten ganske stille, da Axel Gribføn paa en

skolt Ganger boiede ind i Justebalen, for her at søge Efterretning om de Personer, der laae ham saa nær paa Hjertet. Det samme sørgelige Dødsstille var ogsaa her udbredt fjernt og nær; Dalen lod ikke til at rumme levende Mennesker, dog var den saa uendelig yndig, og oplibedes ved muntre Sangere fra Buss til Buss, fra Gren til Gren. Taus og alvorlig red han fremad; ogsaa her mødte hans Blik det ubyggelige Syn af øde og tildeels forstyrrede Baaninger, der tydede hen paa Deboere, som Ødelæggelsen havde rammet. Fattig, ja endog paa det Værste, see vi den unge Mand med skyndsom Fart at ile fremad, uden dog at have noget vist Maal for sin Gangers hurtige Trin. Dalen var snart gjenemiset, intet menneskeligt Væsen var fjernt eller nær at stue, da han med Et standsede, betagen af den høieste Rædsel. Paa høire Side af ham, hvor Naturen eller Menneskehaand havde dannet en Forbygning i Jorden, laae en heel Dyng af Knogler, Hovebæller, ja tildeels endnu sammenhængende Beenrade, som Sol og Regn saaledes havde bleget, at de glimtede næsten som nysfalden Sne.

"Skrækkeligt," — udbrodt han, — "ogsaa Mine heriblandt! Hvad er selv den blodstæukte Bal mod dette Syn?"

Serpaa boiede han hurtigt af paa en lille Gangsti, der til Venstre førte bort fra Rædselsstedet dybt ind i en vild Klippebal. Fuglene sang, Fjeldsøven brummede, Græshoppen snurrede ved hans Fests Fødder; dog Menneskelyd, det Eneste, der kunde have frydet hans Dre,

fornam han ikke. Saaledes var han kommen dybt ind blandt Klipperne, da han pludselig blev standset ved en ubehagelig Lyd, som Skoet manglede fordoblede, saaledes at det somebe fra Fjeld til Fjeld, fra Klippetinde til Klippetinde. Forindret, om ikke forfærdet, saae han sig om, og i Nærheden af sig under en Klippehælvning opdagede han et Uhyre, der med rovbegjerligt Nie stirrede paa ham. Hurtigt greb han sin Staalbue, thi uagtet han længe havde været borte fra sit Fødeland, gjenkjendte han dog strax her en glubsk og blodtørstig Ulv, der med opspilet Gab grinede mod ham. Pilen var allerede rettet, da Haanden pludselig blev lammet, thi længere ind i Hulen opdagede han et sneehvidt Klædebon, der maatte tilhøre et menneskeligt Væsen, og endnu mere, et kvindeligt. Den frygtelige Argus havde imidlertid standset sine Hyl og stuede kun med lurende Nie om sig, da Krigsmanden sporede sin Ganger, red hurtigt op ad Klippen, bandt den ved et nærstaaende Træ, og listede sig saa sagte som muligt henover Bjergspidsen, forat titte ned i Hulen. Her mødte ogsaa det meest frapperende Syn hans Nie. Et Barn eller rettere sagt en Pige laae slumrende paa et blødt Møseleie, omgivet af endnu friske Blomster, der saa nyelig vare plukkede, at ikke Sommerfjolen havde formaaet at udøve sin Magt over dem. Pigenes Dragt var som den nyfaldne Sneer, sammenholdt om Livet ved et himmelblaat Skjært eller Belte, og gyldne krusede Lofferne sig nedad de sylbige Skuldre. Diet var lukket, dog kunde han tydeligen i det underkønlige Ansigt see Liv og under Sønnen heftige Bevægel-

ser. Hvad som gjorde dette Syn endnu yndigere for ham, var dets vilde og tildeels rædselsfulde Omgivelser. Hint glubste Rovdyr havde ved den Fremmedes Fjernelse berolliget sig og listet sig hen til Pigenes Fødder, hvor det stille lagde sig ned, med Undtagelse af, at det af og til udtrakke sin lange, blodrøde Tunge og ligesom med Belyst stikkede den hvide Haand, der Igaar udstrakt hen mod det. Endnu mere, ved den Slumrendes Hoved sad en anden Bogter, der i Narvaagenhed og Glubskhed ikke gav den før omtalte noget efter: Det var en Drn af en ualmindelig Størrelse, der uafbrudt viftede med Vingernerne, idet den hviede sin Hals, og med sit krumme Næb ligesom berørte den Slumrendes sneehvide Pande. Her holdt Arel Gribson sig ikke længere. Hurtigt greb han Staalbuen, lagde Pilen paa, og hvinende forlod denne Strængen, efterat han havde taget Sigte paa Rovfuglen; dog saa sikkert maatte dette ikke have været, thi aldeles usfadt slog den endnu med Vingernerne og gav en hæs, rædselsfuld Lyd fra sig, der viedelkelig blev besvaret af Ulvens Luden, hvorved den Slumrende forfærdet sprang ibevret og stuede om sig. Snart opdagede hun ogsaa Staalmanden, der stod paa Klippetinden, og den høieste Forfærdelse syntes at male sig i det ellers saa underkønlige Ansigt. Hurtigt som en Piel satte hun afsted til en nær hos staaende Skæmpesur, opad hvilken hun som en Kat klatrede, indtil hun næsten havde naaet Toppen. Rovdyrene fulgte. Ulven slog med Halsen, udstødte endnu enkelte Hyl og stillede sig derpaa med gløden Die ved Træets Fod, medens Drnen søgte dets Top, hvori

den stolt kneisebe og høiede sin lange Hals nedad, indtil den kunde naae Pigenes guldsagte Lokker med sit Næb.

Aldeles overrasket havde den unge Krigsmand fra Klippen af ileet mod Træet, og raabte som ude af sig selv: „Er Du et Menneſke, da tal, tal! Skulde det være muligt, at endnu eet Levede i denne Dødens Skjggedal! See paa mig og vær ikke bange, jeg ſkal ikke gjøre Dig noget Ondt.“ — Alvens Hyl overdøvede næsthen hans Ord, og den kruede med hvert Dieblif at styrte løs paa ham, da løb det fra Træets Top: „Arel, Arel, ſil, ſil!“ — og som et Lam lagde Noddyret sig paa alle fire Poter.

„Du nævner mig!“ — raabte han nu høiere. — „I den hellige Jomfrues Navn, ſig mig, hvem Du er!“

Her lagde ogsaa Drnen ved de heftigſte Bevægelſer for Dagen, at den var opirret, og den ſamme klangfulde de Stemme lod: „Grib, Grib, ſil, ſil!“ — Befalningen blev ogsaa ſtrar aflydt, og uden at ſvare høiede Pigen ſig ud over Træets Grene og tittede nysgjerrigt, men dog ængſteligt ned til den fremmede Mand.

„Arel — Grib — jeg kunde blive rasende, og dog kan jeg ikke erholde nogen Underretning. Kom ned, kom ned! Svar mig blot ved et Ord, underlige Skikkelse, hvor alle de Dyrige ere, ſom engang boede i denne Dal!“ — Pigen rystede paa Hovedet uden at ſvare. — „Hvor er Grib, hvor Margrethe, hvor deres Børn og hvor liben Silba?“

Her preſſede et Smertens Skrig ſig fra Pigenes Leber, og hun ſlog voldsomt begge Hænder ſammen, hvor

ved Arel Gribſon, der ene havde Die for den underlige Skabning, næſten var bleven et Bytte for Noddyret, der i det ſamme ilede op og styrtede mod ham, ja havde ſikkerligen ſaaret ham med ſin stærke Klo, derſom det ikke fra Træets Top atter havde lybt: „Arel, Arel, ſil, ſil!“ — men hurtigt vendte nu Alven tilbage, uden dog ſom før at lægge ſig rolig ved Træets Fod, men ſtrafte ſig derimod med begge ſine Forlabber op ad ſamme og ſtirrede mod den kaldende Herſkerinde.

Den unge Mand vidſte ikke mere, hvad han ſkulde gjøre. Hans gjentagne Raaben og Spørgsmaal bleve ubefarede, ja, ſom han ſelv troede, uforſtaaede. Vilde han nærme ſig Træet, var Vogteren ſtrar rede til Angreb, og ſaa ofte han lagde Haand paa Buen eller Sværdet, forat befrie ſig for denne, løb fra Pigen et ſaa ængſteligt Skrig, ledsaget af Alvens Ruden, at han ſtrar holdt inde. Da han mærkede at Ord og Raab ikke længere kunde nytte, ſternebde han ſig ſagte bort, for i Afſand at kunne have Die med den underlige Skikkelse, det tillige den Tanke ſaldt ham ind, at, hvor der var et Levede Menneſke, der kunde der ogsaa være flere, og dog Alle ikke kunde være ſom denne. Aldrig før havde han ſjernet ſig, end Pigen ilede ned af Træet; næſten ſom et Lynglimt ſaae han blot Fligen af hendes hvide Klæder ſlagre mellem Træerne, idet hun iler bort. Hurtigt styrtede han efter, dog forgæves; thi hun og hendes vende Leſagere vare ligesom ved Trylleri ſaa aldeles forſvundne, at han ikke kunde opdage det mindſte Spor af dem. Det Forunderligſte for ham var at denne For-

svinden for ham syntes at finde Sted paa en Met, hvor han mindst kunde vente det; thi, uagtet han var i nogen Afstand, kunde han dog tydeligen see Skiffelsen at ile op ad en steil Klippe, men her var den ogsaa som med Et forsvunden. Forgjæves gjennemløgte han atter og atter Dalen; ligesaa lidt som han traf paa noget andet menneskeligt Væsen, kunde han opdage det ringeste Spor af det, han saa nylig og uventet havde seet, og hvo vilde fortænke den unge Mand i, at han efter de Liders Overtro ansaae sit Syn for noget Overnaturligt.

Smidtørtid var han som fastbunden til Justedalen; denne troede han at være overbevist om maatte rumme Levningerne af alle hans Kjære, hvis Undergang i Udeløggelsen nu var vis for ham, uagtet endog Meddelelse om det Specielle af deres Skiebne var ham negtet. Hvor lang Tid han paa det øde og mennesketomme Sted opholdt sig, er uvist, nok er det, han var der fremdeles, og søgte sin Høje deels ved Jordens Frugter, deels ved Vildt, som han Skød, og Fisk, som han fangede, og som han selv tilberedede sig i de mennesketomme Boliger, hvori Kar og andet mere fandtes i Overflod.

En Morgen tidlig, da Dugdraaberne endnu perlede for den nylig rindne Sols første Straaler, vandrede han med sin Staalbue taus og alvorlig om i Dalen, der i Sommerens hele Skjønhed laae udfoldet for ham, og dog var saa glædeløs og tom. Ofte havde han søgt hiint Sted, hvor han første og sidste Gang saae den forunderlige Kvindeskikkelse, men altid lige forgjæves; han formaade ikke at see det mindste Glimt af hende, eller

høre en menneskelig Lyd. Denne Gang havde han søgt ned til en yndig Lund, der laae langs Fjeldsiden, ganske tæt bevokset med ranke Løvtræer, mellem hvis Stammer han i det bløde Græs kastede sig ned og støttede Hovedet tungsinndig mod Haanden. Foran Lunden laae en smilende Blomstereng, hvorpaa det frodige, unge Græs lifligt vølgede for Morgenluftningen, uden at det til Høsten kunde naaes af nogen afmeiende Lee. Dyb Stilhed herskede sjernt og nær, saaledes at endog Lyd i en næsten utrolig Afstand kunde naae hans Øre. Ikke lange havde han lagt, da det forekom ham, som om i det Fjerne løb en fro Latter, han spidsede Øret og reiste sig halv op; Latteren gjentoges atter, saaat han var overbevist om, at den maatte komme fra menneskelige Læber. Sagte reiste han sig nu og listede sig forsigtig mellem Træstammerne og mod Norden, indtil han befandt sig ved Udkanten af Lunden, hvor han tittebe frem over Engen. Med Et farvedes hans Ansigt med Glædens Rødem, thi lige foran sig saae han den før omtalte hvide Skikkelse, der her ret lod til at være i sin Verden. Legende som et Barn sad hun paa Engen, hendes guldfagre Lokker vare prydede med de meest uføgte Blomster, og ved Siden af hende laae flere friske Krands; i hendes høire Arm hvilede det lodne Hoved af den frygtelige Uv, der havde lagt sin lange Snude op mod Pigens Skulder, der i Farve stred med Fjeldtoppens blendende Sne; med den venstre Haand derimod holdt hun i en Rosenkjæde Ørnen fængslet ved begge Fødder, dog lod den ikke til at føle sin Tvang, thi veltilfreds rakte den

Halsen ud, forlænge den saameget den kunde ligesom for med Røbbet at naae Barnets eller Pigens Purpurlæber, der smilede fro, idet hun vorelviis legede snart med den ene, snart med den anden af de frygtelige Kowdyr.

Betænkende sig, enten han skulde styrte frem eller ikke, stod Gribføn en Tidlang stille, da han vakktes ved et heftigt Syl af Ulven, og saae Ornen sprænge sine store Lænker, bevæge Bingerne og hæve sig i veivet. Pigen var ogsaa i samme Dieblis illet op, udgav et Rødselskrig og styrtede med utrolig Fart henimod Lunden, som om den grummeeste Fiende fulgte hende i Hælene. Dette var ogsaa Tilfældet, thi vor Krigsmand hørte snart drønnende Fodtrin, og saae derpaa en vild Bjørn at tage samme Retning som den Flygtende; ja, enhver af dens Miner udviste, at den søgte Rov. Ikke standsende sin Fart ved Ornen, der fløi lige mod den og slog den med Bingerne i det tykke Isdne Hoved, ikke ved Ulven, der ligeledes søgte at hindre den fra at forfølge sit Rov, udstrakte den ved Indgangen til Lunden allerede sin kraftige Klo efter dette, da i det samme Årets Hill hvinede og saarede den dybt paa den venstre Side af Hovedet. Rødsende forandrede den nu sit Løb, og søgte med utænkelig Brede og Grusomhed sin Fiende; dette var Krigsmanden ogsaa belævet paa, thi hurtigt var hans Sværd draget og blinkede i Morgensolen; dog her mødte ham en Kamp, haardere end den, han nogensinde havde befæret, thi det ved Smerten til Raseri bragte Kowdyr, ikke ændsende det blinkende og hvinende Sværd, satte i øjeblik Stilling lige ind paa ham, og gav ham et saa væls-

ligt Slag med sin stærke Klo, at han styrtede bagover, og det havde sikkerligen været forbi med den unge Kæmpe, dersom ikke en Trede var kommen til, nemlig Ulven. Denne gjorde et vildt Spring og bed sig under frygtelig Sylen fast i Bjørnens Lend, saaledes at den maatte slippe sit Bytte. Her fattede Gribføn sig strax, blot et Sværd bred mellem Liv og Død; han havde endnu sit Sværd i Haanden, og saa vel vidste han at anbringe det, at det skaf dybt ind mellem Bjørnens Forbeen, saaledes at Hjertet naaedes og Ahyret styrtede brølende om, idet en tyk Blodstrøm udvældede. Da den unge Mand for Bjørneslaget styrtede til Jorden, hørtes et jammerfuldt Skrig fra Toppen af et nærved staaende Træ, hvor den Flygtende havde søgt Beskyttelse. Dette Skrig, ledsaget med andre uarticulerede Lyd, var det, som ophidsede Ulven til det heftige Angreb; thi aldrig før løde disse, end den styrtede frem med et Raseri, der endog ikke ophørte, efterat Bjørnen havde modtaget Banesaaret. — Gribføn opdagede snart den hvide Skikkelse mellem de grønne, bladrigge Træer, men hun slog med Hænderne mod ham, udviste ved enhver Mine næsten ligesaa stor Frygt for ham som for Bjørnen, og lagde tybellig for Dagen, at, dersom han nærmede sig, hun da paany vilde søge Flugten, og maaskee for bestandig forsvinde for ham. Hurtigt fattet, rev hun Hjelmen af sit Hoved, hvorved hans smukke, gule Lokker krusede sig uebøvet de brede Skuldre, fastede denne tilligemed Staalbuen og det endnu blodige Sværd paa Jorden og ilede med hurtige Trin hen paa blomsterrige Eng, hvor han plukkede sig en Deel af de

skønneste Blomster, vendte derpaa tilbage til Lunden, afbrød unge, bladrigge Birkegrene, og holdt alt dette høit i veiret mod det forunderlige Væsen, idet han raabte: — „Tag Blomster, tag Lov, og vær ikke bange for mig!“ — Med mere Nøstighed syntes hun at see paa ham, ja hun smilede endog blidt, klappede i Hænderne, og udrafte disse, som forat modtage Gaven. Ulven, der, efterat Baabnene vare nedkastede, ikke lod til i Gribson at see nogen Fiende, lagde sig ganske rolig ved Siden af den døde Bjørn, og lurede blot paa, om ikke denne endnu skulde gjøre nogen Bevægelse, medens Ørnen fra Træet af svæve med susende Vingeflag snart over denne, snart over den saa høilig forundrede unge Mand. — I længere Tid blev han saaledes staaende, omsider nærmede han sig ganske nær til Træet, strøede Blomsterne og Grenene rundt om samme, fjernede sig, og satte sig i Afstand ned paa Jorden. Speidende saae Skovnymfen sig om fra sit høie Løvtag, og, da hun troede sig sikker, svang hun sig med den ubegribeligste Hurtighed og Behændighed ned paa Jorden, og samlede Blomsterne og Grenene, holdt dem jublende i veiret, og ilede derpaa hen til Ulven, hvem hun ligesom viste Alt og i ordløse Tøner ligesom samtalede med, medens hun dog stebste med Forsigtighed saae sig om. Her nærmede atter Gribson sig paany med Blomster og Grenene, dette kunde han mærke var det eneste Middel, der kunde vinde Fortrolighed; men aldrig før saae hun ham nærme sig, end hun igien udstødte dog svagere Forfærdelseslyd, der vare Signalet for Ulven til at vise sin beskyttende Kraft, thi den sprang

op, hylede og vilde med oppsilet Gab styrte løs paa den Ubevæbne; men da udrafte hun sin Daand, klappede den laadne Hals, og raabte ikke haardt, men blidt: „Arel! Arel!“ — hvorved Dyret blev roligt og lagde sig atter. Nu vidste den unge Mand ikke mere, hvad han skulde gjøre. Vel var han glad i, at hun ikke paany flygtede bort, dog forat hun ikke skulde dette, vovede han ei at træde nærmere; tværtimod han littede sig et Stykke længere bort mellem Træerne, strøede Blomster og Grenene tæt omkring sig, og lagde sig derpaa ned paa Jorden, som om han var overbælsset af en uimodstaaelig Træthed, og lod kort derefter til at sumre fast ind. Uagtet Diet var luffet, kunde han dog tydelig mærke, at Pigen endnu var i Nærheden, thi han hørte hun sang, og deriblandt Ordene „Arel og Grib.“ — „Er hun et Menneke, ene her i Skippebalen bevaret fra Delæggelsen,“ — tænkte han — „da vil ogsaa Nysgjerrighed drive hende til nærmere at betragte mig, naar hun troer, jeg sover, og ingen Skade kan tilføie hende.“ — Dette bedrog han sig heller ikke i, thi kort efter hørte han lette Fodtrin ganske i sin Nærhed. Her formaaede han ikke længere at hænne sin Nysgjerrighed, men, uagtet han lod som han laae i den dybeste Søvn, glyttede han lidt paa Pinene og saae blidt nogle Skridt fra sig Pigen, der lod til at staae aldeles heissunken i Vespuelen af ham, ja selv hendes aarvaagne Bogter forblev i Afstand, medens den stolte Kongeugl havde svunget sig i Luften og holdt sig ganske stille over ham med udbredte Binger, som den pleier at gjøre, naar den har udspædet et Rov, hvorpaa den vil Nat og Dag. 2 Bind 6 Hefte. 22

styrte ned. I flere Sekunder holdt den sig stille saaledes; iagttagende samme Stilling, og syntes blot at vente paa Herseherindens Blik. Denne stod imidlertid, som før er sagt, henfunken i stille Beundring ved det uventede Syn, der her frembød sig for hende. En skøn, ung Mand i sine kraftfuldste Aar, hvilende omringet af smilende Blomster paa den bløde, lysgrønne Græsbund, kunde man tydeligen see, havde Noget saa overraskende for hende, at det næsten betog hende Besindelsen. Strækken for ham var vejen, hun nærmede sig, standsede atter, nærmede sig paany, og bøiede nu sit Hønde af Barnets Ulyd og Pigens Inde gløbende Ansigt, ombølget af de underkønne Lokker, næsten udover den paa Græstøppet hvilende, der nu, for ikke at røbes, maatte trykke Diet fast til, og selv berøbe sig det yndige Syn. Han hørte sagte og uforstaaelige Lyd fra hendes Læber, og deriblandt troede han at kunne forstaae, uagtet det noget sagte blev udhlystet: „Bæn og fager,“ — ja da han efter den første Dvervindelse lod til at ligge i den dybeste Søvn, forkom det ham endog, at hendes Haand viftede over ham, dog strax traf hun sig igjen tilbage, blev staaende, greb en Blomst og kastede denne sagte og varligt hen paa ham. Han sov dybere end nogensinde forhen. Efter denne fulgte atter en, nok en, og omfæder en heel Blomsterregn. Intet hjalp, han forblev ubevægelig; da hørte han lette Fodtrin ganske ved sin Side, ja endnu mere: sagte bøiede hun sig ned, ludede Hovedet henover ham, saaledes at Lokkerne berørte hans Kind, og hendes rene Hænde dufte paa hans Hænde; men nu var han heller

ikke længere Herre over sig selv, han slog Pinene op, og snede for første Gang i en saadan Nærhed et Engleangigt, som han aldrig forhen havde haft nogen Forestilling om, — da lod et sagte Skrig fra Pigens Læber. I et Nu slog Prinen sig ned lige mod hans Bryst, saaledes at det høit klang mod Brystharniffet, og han saae, hvorledes den strammede sin Klo, forat søge et Sted, hvor den kunde hugge sig fast, medens Ulyden ligeledes styrte til, bøiede Hovedet over ham og viste grinende Tænder. Han havde blot Et at gjøre; Ickfindigen havde han bortkastet sine Vaaben, og selv, om han end havde haft disse, havde han dog ikke formaaet at bruge dem mod det skønne Væsens vel afstyrlige, men troe Beskyttere. Rolig blev han derfor liggende, uden at røre Haand eller Fod, men sendte et saa tændende Blik mod Pigen, at dette selv i Naturbarnets Bryst maatte finde Indgang. — Hun greb i sin hvide Kjole, slagrede med den, og strax forløbe begge Rødderne ham og søgte stille hen til Pigens Fødder. Han forblev endnu rolig, hun ligeledes, da greb han ventligen en vild Rose, der laae ved hans Side, tilligemed en Birkegreen og rakte dem ud mod hende. Hun smilede, Fødderne bevægede sig uvilkaarligt forat nærme sig, dog standsede hun strax: atter greb han mod Jorden, sankede flere og flere Blomster, lagde dem paa sit Bryst, faldede derefter Hænderne over det og luffede Pinene. Nu hørte han med bankende Hjerte tydeligt, at Underbarnet nærmede sig, ja hun udrafte Haanden, og Blomsterne vare hurtigt forsvundne fra hans Bryst. Dette blev atter og atter gjentaget, og hvert

Gang dvælede hun længere ved hans Side, medens de grumme Kobber holdt sig ganske stille. Omfærd syntes hun aldeles at blive betagen enhver Rædsel for ham, saaledes at hun endog, uagtet han laae med aabne Dine, tryk stod ved hans Side, og ventede altid paa flere og flere Blomster; men nu var Forraadet ogsaa udtømt, han kunde ingen flere finde. Han forsøgte derfor det sidste Middel og rakte venligt den tomme Haand ud; han saae hende standse, ja isærd med at vende om, men betænkende sig rakte hun ogsaa sin mod ham. I samme Øieblik greb han den mellem begge sine og trykkede den blidt mod sit Bryst, idet han halvt reiste sig; dog her styrtebe ogsaa de tvende Bogtere til, vel ikke med den Glubffhed som forhen, da de saae deres Hærskende at være rolig, ja endog at smile.

"Hvad hebbet Du?" — spurgte han sagte. Hun rystede paa Hovedet og forskod ham ikke. — "Jeg hebbet Arel" — begyndte han atter. — "Arel! Arel!" — gjentog hun, og klappede med den venstre Haand Alvens Hals. — "Arel Gribføn, hebbet jeg" — vedblev han — "Grib! Grib!" — raabte hun med Glæde, rev sin Haand fra ham og klappede Alven, der strøg sig opad hende, idet den dog med rovløstent Nie saae paa den Fremmede. Han forsøgte atter at gjøre sig forstaaelig for hende ved at spørge om hendes Navn og Familie, og hvorledes hun var kommen hertil; men Alt forgjæves: hun rystede blot paa Hovedet, lyttede med Forundring efter hans Munds Lyd, dog uden som forhen at uddise nogen Frygt for ham. Da strøg han af sin Arm en gysden

Ring og overrakte hende den. Hun smilede, ja soe høit, trak Ringen paa sin egen Arm, og, da den der ikke passede, hang hun den om Alvens Hals, idet hun af Glæde klappede i Hænderne: "Grib, Grib, fager og van!" — Nu reiste Arel sig heelt op og rakte atter sin Haand ud mod Pigen, som hun ikke længere var bange for; ja hun fulgte ham endog villig fra Lunden hen mod Engen, hendes Følge ligesledes, uden at yttre noget fiendtligt Sind eller Angreb, og da de befandt sig paa det Sted, hvor han havde henlagt sin Hjelmsue og Vaaben, greb hun den Første og betragtede den med den største Forundring, idet hun snart satte den paa sit eget, snart paa hans, ja endog paa Alvens Hoved. Godmodig var han Bidue til enhver af hendes barnlige Ufhyldsbevægelser: At fikke sig hendes Tillid og bortfjerne fra hende enhver Frygt for ham, var han derimod det Vigtigste af Alt, og dette Lykkes omsider, saaledes at, da han tydeligt havde mærket, hun ligesaa tidt selv kunde gjøre sig forstaaelig ved Alvens Brug, som hun forskod Andres Ord, hun ved Vink gav ham tilkørende, at han skulde følge hende. Ved deres Gang kom de forbi den uhyggelige Beenhule; overvældet af Følelse standfede Krigsmanden og saae med mørke Blik hen mod de frygtelige Mennekeslevninger. Dette Syn lod ogsaa til at gribe Pigen, thi hun pegede mod den fæle Beenbyng og raabte, idet Laarer kvalte hendes Nost: "Grib! Margrethe! Alle!" — Arel gjøs: "Dg liden Hilda?" — spurgte han bævende. — "Hilda," — gjentog hun, idet Smil fortrængte Smerteresudtrykket i hendes Ansigt — "Hilda her!" — hun pe-

gede mod sit Bryst — med Arel, Grib!" — Kjærligt rakte hun begge Hænder ud mod sine Dyr og trak dem til sig. — Som forstenet blev hendes Lebsager staaende. Nu først opdagede han en lille violtblaa Plet paa den venstre Side af Pigens sneehvide Tinding, samme Mærke havde ogsaa Barnet Silba havt, som han fra Klipperne af havde bragt paa sine Arme til Fædrenehuset. Straffeligt, han kunde ikke tydeliggjøre sig for hende, ikke gjære hende begribeligt, at han var hendes Nedder, Arel. Forgjæves udraabte han flere Gange: „Silba, Silba, jeg kjenner Dig! jeg er Arel Gribson!" — Ved Lyden af disse Navne udtrykte hun en voldsom Glæde, greb hans Hænder og sprang rundt om ham, men forskod ham ikke. Han opgav derfor ikke sit Forsæt. Silba var endnu et Barn, ikke fuldt 15 Aar, altsaa kunde hendes forsomte Modtagelsesbønner igjen vækkes, og under forvirrede Tanker fulgte han hende, hvorhen hun søgte at føre ham. Dette var til hendes egentlige Hjem paa Toppet af den før omtalte Klippe, hvor en med Buste næsten tilsluttet Nabning mødte ham, der tydelig gav tilkjennde, at Steedet fra Begyndelsen af havde været et vildt Dyrs Hule, og kort derefter saaes begge med de to Lebsagere at forsvinde gjennem samme.

Hvorlænge Arel Gribson havde opholdt sig i Justebalden, eller hvorledes han omfærd kunde gjøre sig forstaaelig for Naturbarnet, er ubist; saa meget er imidlertid sandt, at nogle Uger sildigere saaes han paa sin stolte Ganger at forlade Justebalden. Foran sig paa Sædelen havde han den underkønnne Silba, der i sin snehvi-

de Dragt saae ud som en Himlens Engel; over deres Hoveder svævede den stolte Dyr, og efter dem travede i muntre Spring den før saa glubste Uv, thi begge Rovdyrene havde ved Samværet fattet en næsten ligesaa stor Kjærlighed for Krigsmanden, som for deres skønne Hærførerinde, der blot een Gang udviste Misnøie mod sin Befriker fra dette øde Sted, nemlig da han betydede hende, at hun ved at forlade Dalen maatte lade Rovdyrene tilbage. Dog her viste hun en Trods, der ikke var til at rotte; før vilde hun aldrig oftere see ham eller noget andet Menneke, end hun vilde skille sig fra sine kjære Dyr, der lige fra hendes ottende Aar, da hun som forladt Barn blev sat ene blandt Fjeld og Klipper, havde været hendes Beskyttere.

I Bergen overgav han hende til Prior Clemens's Varetagt, og det er nok første Gang, at tvende saa vilde Dyr, som den stolte Dyr og den blodtørstige Uv, ere blevne indspærrede i en skummel Klostercelle, thi fra disse lod Pigen sig ligesaaletid bringe, som de uden ved den højeste Magt lode sig skille fra hende. — Som et Vidunder gik imidlertid det Rygte fra By til By, fra Bygd til Bygd, sa gjennem hele Landet, at i Justebalden havde gjennem syv Aar under Alstyrerens vise Omsorg et forladt Barn ved vilde Dyrs Beskyttelse fundet Ophold, og flere strømmede til forat see den saa vidunderlige Frelste. Paa Grund saavel af den sneehvide Dragt, hun altid bar, som af hendes forrige vilde Liv blandt Fjelde og Klipper, blev hun af Alle kun kaldet Rypen i Justebalden, og denne utrolige Efterretning kom selv for Kongens

Dyr, der fandt den saa mærkelig, at han kaldte Arel Gribson til sig, for selv at undersøge Sagen. Denne afgang nu den nysigtigste Beskrivelse over Alt, og beviste tillige, at den vidunderlige Nype i Justedalene var ingen Anden end liben Hilda, som han, selv Barn, havde bragt som Barn til sine Forældre. Genreven af denne seldne Begivenhed forenede Kongen Pigen med Justedalene, op-hoiede hende i Adelsstand under Navn af Nypen, hvorfra senere hen den adelige Familie Nypeslægten har sit Udspring, ligesom den norske Familie Heiberg skal nedstamme fra samme.

Swad som var saare naturligt, blev ogsaa snart Tilføddet: Arel kunde ikke mere skille sig fra den yndige Nype, han antog selv hendes Navn og førte hende for Altret, hvor Biskoppen viede dem, medens Ornen udbredte sine Vinger over deres Hoveder, og Ulven laae tæmmet og rolig ved deres Fødder, thi selv under denne hellige Handling formaadede ikke Nypen at skille sig ved sine fjære Dyr.

Eveline d'Alubigny.

(Af Bertram.)

Under den første Revolutionskrig blev ogsaa Fæstningen Ehrenbreitstein udsat for den ustabile Krigslykkes Luner. —

Saa Dage før den franske General Hoche førte sin Hær over Rhinen, i Aaret 1797, blev i Koblenz en fransk Adelsmand, ved Navn d'Alubigny, tagen tilfange. Af hans Papirer saae man, at han stod i særdeles uioe Forbindelse med det franske Direktoratium, og man besluttede, for muligt indtræffende Nodstilsælde, at benytte ham som Gidsel for Stadens Sikkerhed. Han blev med sin Gemalinde og sin eneste Søn ført til Ehrenbreitstein, som paa den Tid blev forsvaret af en Kurfyrstelig-mainzsk Garnison under Kommando af Oberst Faber. Om han endog var utaalmodig over den Forhindring, der holdt ham tilbage paa Grændsen af hans Fædreland, trostede d'Alubigny sig dog i Haabet om, at den da allerede omtalte nærforestaaende Kongres i Rastadt vilde antage sig ham. Han var jo af Direktoratet kaldet tilbage fra sin frivillige Landflygtighed og havde erholdt Ansættelse i samme Embeder og Vresposter, som hans Fødsel og Talerter forhen havde lovet ham.

Swad der for andre Mennesker maatte vilde have forøget dette Haab, opfyldte den mere erfarne d'Alubignys Hjerte med Angst og Forstrækkelse. En fransk Beleiringshær nærmede sig Fæstningen og Forraadens slette Tilstand i Forbindelse med Kommandantens faste og bestemte Karakter lod ham frygte det Værste for Kone og Barn. Snart gav Formindskelsen af det daglige Mundforraad ham Bevis paa, at den hoieste Nod vilde indtræde. Forgjæves kæmpede endnu hans Stoltthed og en Rest af Haab mod den mørke Anelse, der greb hans Sjæl; han tvang sig endelig til at bede Oberst Faber